

Μικρό αντίδωρο στον π. Νικόλαο Πέττα.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

του Πρωτοπρ. Κυριακού Παναγιώτου,

Προϊσταμένου Ξυλοτύμπου, Κύπρου.

Με το έτος που ανέτειλε, συμπληρώνονται δεκαπέντε έτη από την κοίμηση του π. Νικολάου Πέττα (+ 4.1.2000). Έχουν γραφτεί ποικίλα άρθρα και αφιερώματα για τον π. Νικόλαο και την πρεσβυτέρα του Ανθή με σημαντικότερο το ιστορικό και άκρως αποκαλυπτικό πόνημα του οσιολογιώτατου Πρωτεπιστάτη του Αγίου Όρους, Γέροντα Μάξιμου Ιβηρίτη, που φέρει τον τίτλο: «*Νέαι ηγιασμένοι μορφαί εις τον αμπελώνα του Κυρίου: Ο π. Νικόλαος Πέττας (1941-4.1.2000) και η πρεσβυτέρα του Ανθή (1943-6.12.2012)*». Επίσης, καθοριστικής σημασίας πληροφορίες και μαρτυρίες που αφορούν στην Χριστοκεντρική βιοτή του λευϊτικού ζεύγους από την Πάτρα, παρατίθενται στον ιστότοπο <http://www.pnikolaos.gr> τον οποίο επιμελήθηκε ο ελλογιμώτατος καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Φώτιος Δημητρακόπουλος.

Ωστόσο, είναι δύσκολο να κατανοηθούν το ηθικό ανάστημα και το πνευματικό σθένος του π. Νικολάου και της πρεσβυτέρας του, τόσο από το πλατύ κοινό όσο και από ανθρώπους που έχουν θεολογική κατάρτιση. Αυτό ίσως οφείλεται στο ότι,

ενώ οι περισσότεροι απο εμάς αδυνατούν να συνδυάσουν επιτυχώς τις υποχρεώσεις της καθημερινότητας με την καλλιέργεια των πνευματικών αρετών, το υποδειγματικό ζεύγος Πέττα ανταποκρινόταν πλήρως και με αξιοθαύμαστο ζήλο και στα δύο. Συγκεκριμένα, γραπτές μαρτυρίες επιβεβαιώνουν ότι με συνέπεια αντεπεξέρχονταν στην ανατροφή της πολυμελούς οικογενειάς τους και παράλληλα υπηρετούσαν ταπεινά και με περίσσεια αγάπης όχι μόνο την ενορία αλλά και άλλους χριστιανούς οι οποίοι προσέπιπταν στο πετραχήλι του π. Νικολάου ζητώντας πνευματική στήριξη και παρηγοριά. Επιπλέον, ο π. Νικόλαος, ως καθηγητής, είχε αναλάβει την ακαδημαϊκή φροντίδα και, μαζί με την πρεσβυτέρα του, την διαπαιδαγώγηση πολλών μαθητών του που διέμεναν στο Σκαγιοπούλειο ορφανοτροφείο Πατρών είτε επειδή ήταν μόνοι στον κόσμο είτε επειδή οι οικογένειές τους ήταν δυσλειτουργικές. Είναι άξιο απορίας πως, μετά από τόση ψυχοσωματική καταπόνηση, βρισκόταν η διάθεση και ο χρόνος για πνευματική άσκηση και προσευχή στο ειδικά διαμορφωμένο ασκητήριο του π. Νικολάου.

Η ψυχοσωματική σχέση των δύο συζύγων λειτουργούσε ως εικόνα της σχέσης του Χριστού με την Εκκλησία. Με την χάρη του Θεού, είχαν κοινό προσανατολισμό προς τον Χριστό καταφέροντας να αποποιοούνται των θελγήτρων της κοσμικής ζωής και να ενώνονται ψυχικά και σωματικά με τον σύνδεσμο του Αγίου Πνεύματος. Η πνευματική σύζευξή τους ήταν εκείνη που προηγείτο της σαρκικής σχέσεως και συναφείας αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι η ομόνοια που προέρχεται από την στέρεα Πίστη υπερτερεί κάθε κοσμικής συναινέσεως και αναγωγικά οδηγεί στην ενότητα και την ομοίωση με τον Θεό. Η γερά εδραιωμένη πίστη του ταπεινού ζευγαριού τους βοήθησε να καλλιεργήσουν την προσευχή, την άσκηση, την υπακοή, την ταπείνωση, την αυτοθυσία ενώ παράλληλα ενδυνάμυνε την αγάπη, ενίσχυε την ασφάλεια και ενίσχυε την αλληλεγγύη, αρετές που τους έκαναν συνοδοιπόρους όχι μόνο στην ζωή αλλά και πρός το Θείο Βασίλειο.

Πολλοί άνθρωποι δικαιολογημένα πιστεύουν ότι οι έγγαμοι, σε σύγκριση με τους μοναχούς των οποίων η άσκηση δεν εμποδίζεται από τις απαιτήσεις της οικογενειακής ζωής, σπάνια φτάνουν στον Αγιασμό και την Θέωση. Μολονότι είναι γενικά παραδεκτό ότι ο δρόμος της Αγιότητας είναι δύσκολος, παραδείγματα εγγάμων Αγίων όπως του Απ. Πέτρου, της Αγ. Άννης, του Αγ. Σπυρίδωνος, της Αγ. Σοφίας, κ.α, φανερώνουν πως η Θέωση είναι εφικτή σε όλους όσους βιώνουν την κατά Χριστό ζωή και πολιτεία είτε ως έγγαμοι είτε ως άγαμοι. Άλλωστε, σύμφωνα με πατερικά κείμενα, η ανώτερη κατάσταση για κάθε άνθρωπο είναι αυτή την οποία έχει κληθεί από τον Θεό να βιώσει.

Ο Ιερός Χρυσόστομος αποκαλεί τον γάμο «Μυστήριο της αγάπης» και

κατ'αντιστοιχίαν τον Μοναχισμό, «θείον Μυστήριον της αγάπης» γιατί και τα δύο έχουν ως βάση την εν Χριστώ αγάπη που μοιράζεται. Με σαφή τρόπο ο Άγιος διατύπωσε πως τα έγγαμα ζευγάρια μπορούν να κατορθώσουν την εν Χριστώ θεοποίηση: «Ο προφήτης ου γυναίκα είχε; Και ουκ εγένετο κώλυμα του πνεύματος ο γάμος... Ο Μωυσής ου γυναίκα έσχε; Και πέτρας έρρηξε και αέρα μετέβαλε και Θεού διελέγετο και θεήλατον οργήν ανέστειλεν.» (Εις Ης. Ομιλ Δ, 2,3, ΕΠΕ 8^Α, 388). Η οδός του έγγαμου βίου είναι σαφώς διαφορετική αυτής του Μοναχισμού αλλά καμμία δεν μπορεί να θεωρηθεί εγγενώς ανώτερη της άλλης γιατί και οι δύο απαιτούν δαιδαλώδη πνευματικό αγώνα ώστε να προσπεραστούν τα δυσυπέρβλητα εμπόδια και οι παγίδες που αδυσώπητα θέτει στο διάβα των μαχομένων πιστών ο διάβολος.

Ο π. Νικόλαος και η πρεσβυτέρα του Ανθή, έζησαν σε εποχή η οποία ουδόλως διευκόλυνε τις προσπάθειες για πνευματικά άλματα. Ήταν ζωντανά παραδείγματα της έγγαμης ζωής η οποία παραμένει πιστή στην Ορθόδοξη Παράδοση και έχει σαν βάση της την πνευματική άσκηση. Αναφορικά, έως της τελευτής του βίου τους, με πόνο, θλίψεις, αυτοθυσία και κόπο αλλά επίσης με υπομονή, καρτερία και πολλή αγάπη υπηρέτησαν εν ασκήσει το ποίμνιό τους και ανέθρεψαν με τα νάματα της πίστεως δώδεκα παιδιά ώστε όλα μαζί ως κοινωνία προσώπων και το καθένα ξεχωριστά κατά την χάρη και τα τάλαντα που του έδωσε ο Θεός, να υπηρετήσουν την κοινωνία μας. Περαιτέρω, όταν άδικα χάθηκε το πρώτο τους παιδί, η Σοφία, ανήμερα της εορτής της, -γεγονός που ο π. Νικόλαος είχε προβλέψει- δέχτηκαν καρτερικά και με ακλώνιστη πίστη την δοκιμασία που τους έστειλε ο Θεός.

Ο πνευματοφόρος ιερέας είχε ρίζες ορθόδοξες από την οικογένειά του, οι οποίες μαζί με την γερή πνευματική κατάρτιση που πήρε από τον σεβάσμιο και ενάρτετο πνευματικό του καθοδηγητή, οσιοθέντα αρχιμ. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο^[1], ευδοκίμησαν και άνθισαν μέσω της προσευχής παρόλο που οι καιροί ήταν δύσκολοι και οι συνθήκες αντίξοες. Πήρε την γεύση της Αγιότητας απο τον πνευματικό του δάσκαλο ενώ η μελέτη των κειμένων του Ιερού Χρυσοστόμου, του καλλιέργησε το χάρισμα του λόγου. Επίσης, εκείνο που διατήρησε με την ίδια προθυμία από την νεανική ηλικία μέχρι την κοίμησή του, ήταν η ασκητική ζωή, αν και οικογενειάρχης. Πάντοτε ο π. Νικόλαος ήταν ζωντανός και επίκαιρος, πάντοτε αγιογραφικός και ουσιαστικός, πάντοτε στοργικός και παραινετικός, όπως ενδεικτικά φαίνεται από τον βίο που συνέταξε για τον αείμνηστο π. Γερβάσιο, που μετέγραψα.

Εξαιτίας των αρετών που του δώρισε το Άγιο Πνεύμα, το όνομα του διαδόθηκε σε πνευματικούς κύκλους και πολλοί πιστοί είχαν διακαή πόθο να τον συναντήσουν για να πάρουν την ευχή της αγνής και θεοφιλούς καρδιάς του. Δεν ήταν τόσο η

ρυπαρά του μόρφωση, η καταρτισή του ως εκπαιδευτικός, οι εμπειρίες του ως πατέρας δώδεκα παιδιών, η ιερατική του ιδιότητα όσο η μέγιστη θεοσέβειά του που τον έκαναν αγαπητό και προσιτό. Μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ίσως ήταν ο επιτυχής συνδυασμός όλων των πιά πάνω με καθοριστικό γνώμονα την χριστομίμητη βιοτή του που έσφυζε από αγάπη για τον Θεό και τα πλασμάτά του.

Αν και ζούσε σωματικά, φαινόταν να ζει μόνο πνευματικά, χωρίς σώμα. Συχνά έλεγε: «Να κάνετε θρόνο στην καρδιά σας για τον Χριστό. Η ζωή είναι ένας καθημερινός αγώνας και το πέρασμά μας είναι το «αλάτι το ηρτυμένο» (Κολ. 4,6). Τα μηνύματά του ενέκλειαν έναν ανθρωπισμό αλλά χριστοκεντρικό ανθρωπισμό, έναν υπαρξισμό αλλά γνήσιο μέσα από τον νόμο του Ευαγγελίου. Ήταν μηνύματα μεταφυσικά και συγχρόνως κοινωνικά. Ήταν μεστά απο θεϊκή παρουσία και γεμάτα φώς Χριστού και αγάπης. Ήταν η αυστηρή φωνή του αιωνίου και του ουσιώδους. Ήταν η υπερνίκηση της κυριαρχίας των αισθημάτων και η τάση προς το απόλυτο και το τέλειο. Ήταν μαθήματα πνευματικής υγείας και ανδρισμού πού μερικοί κατανοούσαν και άλλοι έβρισκαν δυσνόητα.

Στους αγωνιστές χριστιανούς αλλά και στους νέους κληρικούς, τόνιζε ότι πρέπει να μορφώνονται για να έχουν γνώση των θεολογικών πραγμάτων. Όπως ο ίδιος εξηγούσε, αυτό δεν απέβλεπε μόνο στην προσωπική τους κατάρτιση αλλά και στην απόκτηση παρρησίας και θάρρους ώστε να ελέγχουν τις διάφορες εξουσίες, εντόπιες η ξένες, και να αντιδρούν έναντι των κακοδοξιών και των οθνείων καινοφανών αντιλήψεων και προπαγάνδων. Ο ίδιος, όταν χρειαζόταν, ήταν πρώτος στην μάχη αποδεικνύοντας πως η στρατευόμενη Εκκλησία πάντοτε στηρίζεται στα δυναμικά και άγια εφεδρικά σώματά Της, τους ευλαβείς λευίτες, και προσβλέπει στις καταδρομικές μονάδες τους με πολλή ελπίδα.

Η Βασιλεία του Θεού περιλαμβάνει ευωδέστατα άνθη, ζεύγη αγιόλεκτα, τα οποία μετά από αγώνες και θυσίες κατά Θεόν, πνευματική ζωή, ομολογία πίστεως, πόνους και κόπους για την ανατροφή των παιδιών τους και πολλάκις μαρτύριο του αίματος, κοσμούν το ουράνιο στερέωμα. Ο γάμος του π. Νικολάου με την πρεσβυτέρα του ήταν μία αιώνια ένωση δύο μοναδικών προσωπικοτήτων που κέρδισαν τον στέφανον παρά Κυρίου μέσω της Μυστηριακής ζωής τους. Παρόλο που επεδίωξαν να διάγουν τον βίο τους ταπεινά και εν κρυπτῷ, ο Θεός διάλεξε να τους κάνει γνωστούς σε πολλούς από εμάς για να ωφεληθούμε. Το δίκαιο αυτό ζεύγος απέδειξε πως οι προσταγές του Θείου Νόμου είναι κατορθωτές και μέσα στον γάμο. Έγιναν παράδειγμα της εν γάμῳ αγιότητος και αρετής όχι μόνο για τα ιερατικά ζευγάρια και τους εγγάμους χριστιανούς αλλά και για τους μοναχούς. Μας έδειξαν ότι ο Ιησούς Χριστός, δοξάζει όσους Τον δοξάζουν, και όσους Τον υπηρετούν ως το τέλος της ζωής τους.

Το μεγαλείο της ιερατικής διακονίας, του αγωνιστή οικογενειάρχη και του πνευματοφόρου χριστιανού είναι απaráμιλλο στην μορφή του π. Νικολάου. Όλη η ζωή του ήταν μία προσευχή και για αυτό θα μας εμπνέει και θα μας καθοδηγεί στο δρόμο του Αγιασμού και της Θεώσεως.

Ο π. Νικόλαος είχε συντάξει προσευχές προς τον Χριστό και προς τους αγίους Του και είχε γράψει απολυτίκια για νέους αγιασμένους Γέροντες. Ενδεικτικά αναφέρεται το Απολυτίκιον του αιμνήστου Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη, το οποίο, προς δόξα Θεού, παρατίθεται παρακάτω μεταγραφημένο.

Ἀπολυτίκιον Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἱερέων τὸ κλέος καὶ Εὐβοίας τὸ καύχημα, τὸν ἐν προσευχαῖς καὶ δακρύοις, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα. Τιμήσωμεν πατέρα τῶν πιστῶν καὶ τῶν Ἀγίων συνόμιλον, τὸν ἱατῆρα ψυχῶν καὶ σωμάτων πνευματικὸν καὶ ἐλεήμονα• Πάτερ Ἰάκωβε τῆς Μονῆς σου, τὸ σέμνωμα, πρέσβευε τῷ εὐαρεστήσαντι Θεῷ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

[1] Περισσότερα για την μεταγραφή από τον καθηγητή Φιλολογίας, κ. Χρήστο Ηλ. Καρρά, του δωδεκασέλιδου χειρογράφου του π. Νικολάου Πέττα στο οποίο περιλαμβάνονται άγνωστα στοιχεία του βίου του αιμνήστου πνευματικού του πατέρα, Γερβασίου Παρασκευοπούλου, βλέπε το «Εορτολογίον 2014»

(<http://www.pentapostagma.gr/2013/11/bios-gerontos-gervasiou-paraskevoroulou.html#.VIVgAEZO7Z4>), που τυπώθηκε από την Αρχιερατική Περιφέρεια Κοντοβάζαινας, η οποία υπάγεται στην Ι. Μητρόπολη Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως.